

VECKOBLADET

Utkommer fredagar

Fredag 25 januari 2002

2

Vi beklagar

förseningen av förra veckans VB-nummer. Felet var (som vanligt) postens och är påtalat. Men posten har det inte lätt just nu.

Arlas miljöpris

har tilldelats köket på Nyvångsskolan i Dalby som till 60 procent använder Krav-godkända råvaror, i hög grad lokalt framställda. Det lyckas man göra utan extra anslag. Skolan uppmärksammades och fick miljöpris även av Lunds kommun under förra valperioden då miljödelegationen hade v-ledning.

Om ni reser till GÖTEBORG

med tåg är det billigast att välja Öresundståget. Och allra billigast är det om man formellt delar upp resan. I stället för att köpa en enkelbiljett Lund-Göteborg för 355 kr köper man en Båstad-Göteborg för 240. Sträckan till Båstad köper man i Länstågsautomaten, och den kostar bara 64 kr om man har kort. En besparing på 51 kr. Det är samma tåg men man bör inte visa Göteborgsbiljetten förrän efter Båstad.

Detta är en av de absurda konsekvenserna av Länstrafiken har

köpt in sej på ett antal SJ-tåg. Man kan förmodligen använda samma knep i riktning mot Stockholm (lös lokalt till Osby).

Göteborgsresenärerna har dessutom fått någon förbindelse mer att välja med den nya tidtabellen, men komforten har sjunkit med Öresundstågen (X31). De är egentligen inte inredda för så långa resor, och så saknas IC-tågens kiosker där man kunde få en macka och på slutet även en vinare. Pulverkaffeautomaten är en dålig ersättare.

Gr

När Mellersta sjukvårdsnämnden sammanträder den 24.1 kommer ett avgångskrav att ställas enligt nedanstående förklaring.

Gör som Benny Jönsson, avgå!

I söndagstidningarna kunde vi läsa hur en exempellöst omoralisk politisk majoritet har agerat i Mellersta sjukvårdsdistriktet inom Region Skåne. Helt utan skrupler har man struntat i att följa lagen om offentlig upphandling när avtalet med Citykliniken löpte ut. Det handlar om 130 miljoner kronor. Bakom beslutet hittar man de borgerliga partierna. Deras ordförande Benny Jönsson valde att avgå i höstas.

Nu har klart besked kommit från sjukvårdsdirektör Ulf Johansson, att nämnden visste att man bröt mot lagen när man struntade i upphandling. Tidigare hävdades andra skäl. Intressant är att Olle Aronsson (kd) är nämndens förste vice ordförande och har följt ärendet från början till slut. Man kan fråga sig hur det är med etiken och moralen i partiet.

Nu uppmanar vi de borgerliga som fattade det lagstridiga beslutet att självmant lämna sina uppdrag.

Saima Jönsson (v)
Britt Marie Lundqvist (s)

Ohlsson och Persson

Bombningarna i Afghanistan fortsätter och de civila dödstalen stiger. En amerikan, Marc Herold, professor i ekonomisk historia i New Hampshire, har sedan den 7 oktober i fjor då det började, fört en noggrann statistik över de civila offren genom att finkammanyhetskällorna. Resultatet har han fört samman i Excelark med angivande av plats, källor etc. I mitten av december passerade antalet civila döda i bombningarna siffran 3 500 och den fortsätter att stiga. Det får vi inte läsa/höra i svenska medier. Men om en amerikansk militärhelikopter kraschar varvid två soldater dödas ägnas det stor uppmärksamhet och upprepas i sändning efter sändning i radion.

Svenskt inflytande

Siffran 3 500 är signifikant på det sättet att USA därmed har överträffat antalet dödsoffer den 11 september. Hämnden har utkrävs, lika för lika, och nu återstår bara att se hur många afghaner det ska gå på varje amerikan. Den svenska regeringen kommer säkert att fortsätta ge sitt oförbehållsamma stöd.

Vad gäller Israel vet man ju inte så noga, men den ändrade svenska hållningen som avsett att förbättra förhållandet till Israel kanske bär frukt just nu. Om inte den svenska regeringen hade använt sina nya kontakter och ställt krav på återhållsamhet så hade Israel kanske raserat 150 hus i stället för 100 i Gaza i förra veckan, vem vet?

Nytt regeringsorgan

Men inget ont som inte har något gott med sig – vi håller på att få ett nytt regeringsorgan i Skåne. Det är nästan som på 1960-talet när

Arbetet under Frans Nilsson försvarede regeringens Vietnampolitik mot de huliganer som drog fram längs gatorna och ropade slagord eller skramlade med insamlingsbössor. Nu är det Sydsvenskans ledarsida som intar den rollen.

Sydsvenskans bolagsstyrelse utsåg i december Göran Persson till årets Europaprisomtagare. Han fördes därvid till en krets som omfattar Percy Barnevik, Odd Engström, Uffe Elleman Jensen, Anita Gradin, Ulf Dinkelspiel m.fl. Man kanske skulle kunna säga att bolaget inte har haft så stor tur i urvalet. Hur som helst var det fascinerande att läsa om mötet mellan de båda statsmännen, Göran Persson och Per T. Ohlsson.

Ömsesidig beundran?

Persson är klok nog att inte läsa någon annan tidning än Katrineholms-Kuriren, men det är möjligt att han har börjat så smått med Skånskan. Men han behöver varen da röst han kan få i höst, så de närmast föll i varandras armar, åtminstone Ohlsson. Denne passade på att visa att han vet hur man ska skriva en lagom svassande ingress: "Göran Persson var på gott helghumör när han häromdagen anlände till Sydsvenskan för pristagarintervjun. Omgående gav han prov på det raka sätt att kommunicera som en del uppfattar som burdust, men som andra finner befriande uppriktigt."

Ja, och sen visar det sig att Persson inte gillar ett runt fönster på fasaden på trettonde våningen, men j övrigt är nöjd, mycket nöjd.

Sedan dess har Ohlssons ledarsida mer än någon annan svensk dagstidning jag känner till hyllat

Persson, särskilt hans utrikespolitik. Det verkar som om en del borgerliga kollegor tycker att Ohlsson därmed sviker borgerligheten. Så är det naturligtvis inte. Det är Persson som har ändrat politik, inte Ohlsson.

Kärlek måste vi ha

Gudrun Schymans öppningstal på vänsterpartiets kongress, där hon som någon uttryckte det vred ännu ett varv på feministiskruven, var häftigt. Det lär väl inte höja de omedelbara opinionssiffrorna, men åtminstone jag känner en stolthet över att vara med i ett parti med en ledare som kan hålla ett sådant tal. De andra partiledarnas feminism känns i jämförelse ligga någonstans på nivån att männen ska hjälpa till med disken.

En sida av att Gudrun tog upp kärlekskraften (vackert ord!) är det nog inte många som har tänkt på.

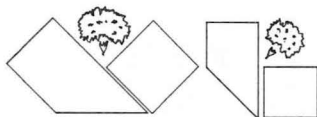
Konsthistoriens äldsta kända kärleksgudinna.

Det gäller Röda Kapellet valrepertoar som just nu är under övervägande. Det är inte alltid så lätt att få fram politisk musik även om en del av oss i orkestern hävdar att musik blir politisk när vi spelar den. Arbetarrörelsens gamla sånger kan bli lite dammiga, tradjazz är liksom mer folkpartistisk, marscher av typ Under dubbelörnen är inte vår grej och potpurrier ur Sound of Music lämnar vi helst till andra blåsorkestrar.

Men nu kan vår repertoar vidgas. När vi står och spelar på Mårtenstorget behöver vi bara säga att nu ska vi hylla den kvinnliga kärlekskraften och sen spela ur den mängd melodier som handlar om kärlek. Men det gäller förstås att välja. Vissa är helt omöjliga (Är du kär i mig ännu Klas-Göran, Love for sale), några lite tveksamma (Liebestraum, Kära mor, Love me or leave me) och andra borde gå som smör i solen (Let's do it, Careless love, Little darling, Honeky-Tonk Woman). Det kommer att sitta fint i valrörelsen.

Lucifer

VÄNSTERPARTIET LUND ANSER Den "männsliga faktorn"

spelade redaktionen ett spratt förra veckan. Vid inskrivandet av texten till Olof Norborgs ledarstick, föll, i hastigheten, tyvärr ett stycke bort. Vi återinför därför ledaren i rättat skick. Det bortfallna stycket är kursiverat av redaktionen./rl

Ett väl samlat vänsterparti

Det är ett ovanligt politiskt samlat vänsterparti som går in i valrörelsen. Den slutsatsen drar åtminstone jag efter att på plats ha följt den i lördags avslutade partikongressen. Stämningen var mycket god. Inte en enda gång uppfattade jag något angrepp från talarstolen som kan betecknas som okamratligt (annat var det förr!). Debatten var saklig och resulterade i att flera viktiga punkter om bl.a. arbetsmarknad, antirasism och kultur tillfördes valplattformen, detta inte minst tack vare den mycket aktiva Skåne delegationen.

Det enda jag på allvar upplevde som politiskt negativt var att partiet riskerar att framstå som ekonomiskt realistiskt (så har det ju redan beskrivits i media) på grund av oklarheten om i vilket tidsperspektiv de olika skrivningarna i valplattformen ska ses och hur bl.a. beslutet rörande återställandet av basbeloppet för pensionerna ska finansieras. Här tror jag det är viktigt att inse att majoriteten av kongressombudens inställning säkert är att man i dokument som behandlas av kongressen står fast politiska viljeinriktningar för en ganska lång period framåt. Viljeinriktningar som sedan är vägledande för såväl det utomparlamentariska som det parlamentariska arbetet. Att riksdagsgruppen från en dag till en annan ska kunna leverera allting som beslutats, är det nog knappast någon som väntar sig även efter ett bra val.

Samtidigt är det klart att det är naturligt för många (kanske i synnerhet utanför partiet) att se innehållet i en valplattform som något som ett parti avser genomföra under kommande mandatperiod. Mot den bakgrunden tycker jag det var anmärkningsvärt att partiledning och riksdagsgrupp så lite informerade kongressen om olika besluts ekonomiska konsekvenser. Istället lades från det hållet det mesta krutet på att stoppa kravet på att kongressen skulle ställa upp villkor för en regeringsmedverkan, en fråga vars betydelse jag tror har överdrivits betydligt. Å ena sidan är det i vilket fall en mycket radikal socialistisk och feministisk valplattform partiet lagt fast. Å andra sidan ska ingen inbilla mig att en eventuell regeringsmedverkan för vänsterpartiet står och faller med om vår kongress uttalar sig om huruvida våra krav ska utgöra "grund" för en vänsterregering eller "villkor" för en vänsterregering.

I en del kommentarer till kongresser har det låtit som vänsterpartiet nu ska tala könskamp istället för klasskamp. De kommentatorer som skriver det är slarviga och kan inte ha läst valplattformen (eller väljer de att missförstå den). I plattformen betonas mycket tydligt såväl kampen mot klass- som könsförtrycket. Den som själv vill övertyga sig om det kan gå in på partiets hemsida www.vansterpartiet.se och se efter.

Nästa kongress ska ta ett nytt parti-program. Diskussionerna i och inför Västerrådkongressen visade att det finns många spännande frågor för partiet att bena ut. Frågor som tex hur klass- och könsförtrycken samverkar och går in i varandra i vårt kapitalistiska och patri

Forts. på sid. 4.

Partikongressen och valplattformen

Arbetet med den valplattform som antogs av partikongressen började för ett knappt ett år sedan, f. ö. i mitt riksdagsrum. Lars Ohly hade kallat oss – den av partistyrelsen utsedda arbetsgruppen: Jonas Sjöstedt, Siv Holma, Camilla Sköld-Jansson och jag. Gudrun och Ali Esbati hade förhinder. Vi var ense om att plattformen skulle vara kort (fyra A4-sidor), lättläst men ändå innehålla det viktigaste som partiet skulle föra fram till presumtiva väljare. Vi var väldigt ense om att plattformen skulle återspegla partiets ökade mognad och vilja att ta ansvar. En del kallar det en högerlinje men den beteckningen har jag svårt att förlika mig med. Att ta ansvar är inte att sitta och jamsa med socialdemokraterna. Den som har minsta inblick hur jag skött mitt ansvar för partiets trafikpolitik, kan inte beskyllda mig för att jamsa med Björn Rosengren.

Med ansvarstagande avsåg vi att ta ansvar för de krav partiet reser i valrörelsen. De ska inte bara vara lockbeten för väljarna, utan något vi ska göra allt som står i vår makt att genomföra. Det låter enkelt, men det är det oftast inte. När arbetsrättsliga och arbetsmarknadspolitiska frågor har diskuterats i riksdagsgruppen har detta framgått med all önskvärd tydlighet. Snabbt utkristalliserades en högröstad grupp, som sade sig aldrig vilja förråda arbetarklassen och därför inte kunde biträda det förhandlingsresultat våra företrädare i arbetsmarknadsutskottet hade åstadkommit. När den avgörande voteringen i kammaren närmade sig, var dock det några som kröp till korset. Hade tillräckligt många av vänsterpartiledarna avstått, så hade den borgerliga reservationen vunnit. Då hade ett svek mot arbetarklassen varit ett passande uttryck.

Att påverka verkligheten

Arbetet med plattformen skrev fram i maklig takt, det var mest Lars O. och Jonas S. som skrev. När vi hade möten var det regeringsmakten vi diskuterade. Att Ali skilde sig från oss andra var ingen förvånad över. Efter en period med honom i programkommissionen var jag snarast undrade över att han inte framförde mer kritik.

För att markera partiets nya och större roll arrangerades möten där utomstående fick opponera på en text vi tagit fram. Vad som står i vår valplattform betyder någonting, det kan påverka verkligheten och därför är formuleringarna en angelägenhet även för folk utanför partiet. Partistyrelsen antog vårt förslag utan att ändra mer än marginellt. Regionala partimöten var också en del av förankringsprocessen och ett sätt att få igång kongressdebatten. I Lund genomfördes också ett välbesökt möte. Märkligt nog blev det föga diskussion av principiell natur. Jag vägrade en ovilja mot konfrontationer. Synpunkter framkom förvisso, men de var inte av större magnitud. Jag

kände mig misslyckad som inledare, eftersom jag visste att det fanns större meningsmotsättningar som behövde ventileras. I förhållande till det mötet var det som ett väderomslag att besöka Skåneombudens delegationsmöte i Västerås.

Kongressens vattendelare

Reservationen från Kalle Larsson m.fl. i partistyrelsen var en vattendelare för de gruppbildningar som är aktuella för närvarande. Många från partistyrelse, riksdagsgrupp samt förtroendevalda från kommuner och landsting/regioner ville ge partiledningen ett fritt mandat att förhandla för partiets räkning utifrån valresultatet. Erfarenheterna från att befinna sig i majoritetskonstellationer i kommuner och landsting märktes tydligt. Bara tanken på att ett maktutövande från början skulle villkoras i ett antal punkter är fullständigt främmande dessa parlamentariska nivåer. Här tycks förtroendet mellan valda företrädare och deras bas fungera.

Inläggen som förespråkade reservationen var färre men desto mer känslomättade. Två attityder kunde skönjas, ibland i kombination med varandra. Den ena låter ana en tveksamhet till att utöva makt om detta måste ske i samarbete med andra. Vid ett tillfälle för något år sedan då jag tillhörde programkommissionen deltog jag i ett ideologiskt seminarium i Malmö. Jag vet inte om Skåne delegationens ledaren Linda Svensson står för den hållningen fortfarande, men den gången pläderade hon för att vänsterpartiet skulle lämna det kommunala samarbetet med socialdemokraterna och överlåta åt Ilmar Reepalu att göra upp med borgarna.

En annan argumentationslinje hade inget mot regeringssamarbete i sig, men befarade att v skulle sälja sig för billigt. Det är en förställd synpunkt om man bevisar sin första kongress vilket många ombud gjorde, och/eller tillhör ungdomsförbundet. Kongressen 1978 deltog jag som representant för Kommunistisk Ungdoms förbundsstyrelse och minns den frustration över partiets tröghet som präglade oss unga. Med tanke på exempelvis v-riksdagsledamöternas hållning vad gäller Vattenfalls brunkolsbrytning, kärnkraftshantering m.fl. energifrågor kan jag förstå argumentationen för att ställa skarpa krav inför de aktuella samarbetsformer med s som står till buds efter valet 2002, även om jag inte står för den uppfattningen själv.

Alternativa driftsformer?

En annan men inte lika avgörande vattendelare var debatten om den offentliga sektorn och eventuella alternativ. Betecknande var Tanja Linderborgs öppningstal. I Västmanland finns de kommuner där v har störst förtroende bland väljarna. Samtidigt är det ett av de län som har störst andel av vården/omsorgen på entreprenad. Tanja kommenterade med att folk bryr sig om

ifall katten tar möss men inte om färgen på halsbandet. Givet följderna av Region Skånes privatisering av sjukvård och dess rättsliga efterspel kunde påståendet knappast kommit från oss v-skåningar.

De som ville behålla formuleringar om alternativ ifrågasatte hur det skulle vara utan hospicehem, bykooperativa skolor i glesbygden, Hasselakollektiv och liknande verksamheter. De som var kritiska till all privat regi ville ta bort "i huvudsak" och slå fast att hälso- och sjukvård ska bedrivas i offentlig regi. Båda grupperna blev tillgodosedda. Alternativa driftsformer står kvar, men inte "i huvudsak".

Överbudspolitik

Riksdagsgruppens senaste ekonom hade ett inlägg på DN-debatt samma dag kongressen startade. Han hävdade att valplattformen präglades av politisk ohederlighet. Detta pga oförmågan att prioritera mellan de kostnadskrävande reformkraven. Hur arbetstidreformen ska finansieras framgår inte. Det ligger en del i kritiken, men tonläget är uppskruvat och först begripligt om det kompletteras med informationen om att "vår" ekonom har fått en tjänst på näringsdepartementet.

Ett återställande av A-kassa och pensioner fick kongressens bifall. Jämfört med de kongresser jag bevisat tidigare var besluten tämligen sansade. Gudrun Schyman konstaterade att kongressombuden överlätit åt partistyrelse och riksdagsgrupp att prioritera mellan de olika reformkraven. Det ursprungliga förslaget var genomförbart under en mandatperiod. Samma påstående är dock omöjligt att göra när kongressen eskalerat buden. Konkretiseringen av det vänsterpartiet verkligen är berett att gå till val på kommande dagen efter. Ett uttalande om jobben, ledsagat av ett fylligare dokument, preciserar olika ekonomiska reformer som kan vara lämpliga mot bakgrund av att antalet varsel ökar. Dessa papper som främst är från Johan Lönnroths penna vann kongressens gillande.

Kongress klarade av att tillgodogöra sig den nya ställning ett fördubblat väljarstöd medfört. Liksom på de grönas kongress i höstas värderas de konkreta förändringar man lyckats genomföra p.g.a. samarbetet med socialdemokratin tillräckligt högt för att kompensera för de eftergifter kompromissandets som påtvingas av samarbetet. Den ökande klyfta som kännetecknar utrikespolitiken sedan 11/9 överskuggar ännu inte de inrikespolitiska framgångarna. Jag delar inte Lars Ohlys uppfattning. Skillnaden mellan s och v gör samarbete mer och inte mindre angeläget. Översatt till mitt verksamhetsområde innebär det att det var väldigt mycket att inte överlåta åt Björn Rosengren att skriva ihop sig med borgarna inför infrastrukturpropositionen. Även om vi inte står där med rena händer längre.

Karin Svensson Smith

Staffan Jacobsons roman om Lund -68:

– Non, je ne regrette rien!

Staffan Jacobson är ett icke obekant namn i Lund, åtminstone inte för läsare av Sydsvenskans lokalsidor. Han har, med stöd av den auktoritet som en doktorsexamen i konstvetenskap eventuellt kan ge, starkt engagerat sej för en legalisering av graffiti, eller åtminstone etablering av kommunalt stödda, legala former. Han har mött behårt motstånd från den borgerliga majoriteten, inte minst råskinet Lars Bergwall (c), och ett visst gehör hos vänsterpartiet, som helt riktigt konstaterat att borgarnas nolltoleranslinje inte varit lyckad: graffiti och klottret har ökat.

Dock är jag tveksam också till Jacobsons och därmed vänsterpartiets linje. Reportage i Dagens Nyheter nyligen har bekräftat vad jag länge har trott: själva illegaliteten med dess kickar är en minst lika stark drivkraft som den konstnärliga uttrycksdriften. Och eftersom klottret så starkt drabbar vår gemensamma egendom i form av tåg och hållplatser har jag svårt att inte bli upprörd. Kladdade man ner privatbilar vore det en annan sak.

Sex terminer

Men det var inte detta jag skulle tala om, och inte heller om mannen själv utan om den debut han gjorde i höstas: *Dialog om frihet – roman om den heta sommaren i Lund 1968*, tidigare kort omnämnd i VB 38/01.

Jag övervägde att rubricera min recension "Monolog om frihet". Det finns en mycket enkel ramberättelse: författarjaget har på uppmaning av sin huvudkrämpare skrivit ner en skildring om några vilda ungdomsår, och som han sen drar (liggande på analyssoffan?) i ett långt svep, utan att störas av inpass. Sen ber analytikern honom värdera de åren och deras händelser, varvid författaren sammanfattar sin bedömning med det citat från Edith Piaf som till slut blev min rubrik: "Nej, jag ångrar ingenting."

"Detta är ingen självbiografi, jagroman eller bekännelselitteratur", försäkrar författaren. Nej, det är på sätt och vis en klassisk Lundaroman, en sån som har skrivits av företrädare för många generationen av Lundastunder. Man kan undra om underrubriken om det heta 68 är ditsatt av förlaget (Radikal Distribution) för att sporra nyfikenheten. Romanens berättelse börjar 1967 och slutar 1970 – man kunde som en parafras på den mest berömda av genrens företrädare ha kallat den "Sex terminer".

Lundaromaner

Jacobson skriver alltså in sej i en lång tradition. Det är romaner som oftast inte har gjort några större avtryck i litteraturhistorien, men det lokal- och mentalitetshistoriska intresset är obestridligt. Intressantast är ju böckerna från de perioder då tanke- och handlingslivet har avvikit från den vanliga lunken.

En sån period var 1890-talet med det första vänsteruppsvinget bland Lunds studenter, med Bengt Lidforss som central gestalt. Han figurerar mycket nödtoftigt förklädd hos Gustaf Hellström, Artur Möller

och andra, i Akademiska föreningens talarstol, i krogsoffan, när förstamajdemonstrationen avslutas på Clemensstorget (i vimlet skymtar även Hildur Sandberg). Vi får långa referat av mötesinlägg och repliker; den unga studenten har uppenbarligen antecknat och haft notiserna i behåll när romanen skulle skrivas.

Åren kring 1940 var en annan brytningstid med politisk kamp mellan vänster och (extrem)höger. Där är den skönlitterära dokumentationen inte lika god även om det finns en del att hämta hos Nils Kellgren och Paul Lindblom.

Kom så 1968. Relativt tidigt ute var Kjerstin Norén med *Jag dör av frihet* – en suck som en viss Karin Dorén utstötter hos Jacobson. Sen har vi Tomas Löfströms *Till min syster* och i viss mån Sven-Olof Lorentzens *Gammal man med trumpet*. Men det hände mycket under åren kring -68 det behövs flera perspektiv för att bilden ska bli hygglig. Vi bör vara tacksamma över att Jacobsons perspektiv nu finns med. Det är inget studentperspektiv i egentlig mening eftersom huvudpersonen inte studerar utan målar, när han inte tar påhugg i Malmö hamn eller på Åkerlund & Rausing. Men den allmänna miljön är så studentisk man kan begära.

Miljöer

Vad är det då som skildras? Studentkaféet Aten förstås som då var världens navel, möjligen i konkurrens med foajén utanför där bokborden stod, och som också beskrivs. Inne på Aten påträffades

översättaren Örjan Kort och målaren Ola Tillgren och vänsteraktivisten Thomas Napoleon och en massa andra personligheter.

Vidare ett antal kollektiv som berättarjaget Robert K. Levin flyttade in i och ut ur. Kan det ha varit filmen "Tillsammans" som förlöste Jacobsons romanprojekt? Men Levins kollektiv, antingen de låg på Klostergatan eller i Trädgårdsgatan, är ännu mer idylliska.

Och så Stadsparken med dess musikfester och det spirande Bokacafé samt en utflykt till Köpenhamn. Åter går författaren i upp-trampade spår, vilket inte nödvändigtvis är fel.

Aktioner

Intressantast för framtidens historieforskare är nog Levins rapporter från olika utomparlamentariska aktioner som var starkt uppmärksamade på sin tid. Minst ihågkommen och mest lyckad var förmodligen PLM-aktionen. Som en protest mot förpackningsjättens bidrag till föreningen av Skåne och Sverige insamlades i terrängen en oherrans massa bortslängda burkar och kartonger, varefter säckarna tömdes inne på golvet till huvudkontoret, inför pressens utsända. Den kan i sin konstruktiva fantasifullhet väl jämföras med aktionen mot näringslivsdemonstrationen i Lund sistlidna skyltsöndag.

Mer omskriven och inte lika lyckad var aktionen mot kontaktkonferensen på AF där Robert också är åsyna vittne. Den häftiga reaktionen mot den skapade oro och osäkerhet bland aktivisterna, minns recensenten tydligt.

1967 kan sägas vara kulmen på den vänsterpolitiserings som hade inletts i början av decenniet, då ett radikaliserat men ännu inte helt dogmatiserat Clarté behärskade den lokala (Aten med omgivning) scenen. 1968 präglades av influenserna från den stora världen, samtidigt som rörelsen breddades starkt och

"Typiskt för auktoritära socialister är just detta: Folket gör uppror, "avant-gardet", Partiet, kommer springande efter gnällande: Ett ögonblick! Det är faktiskt vi som ska leda revolutionen, vad var det nu ni sa att den gällde?"

blev mer heterogen. Clartéisterna hade trots många försök svårt att få teoretiskt grepp om det nya fenomenet, och det ligger något i citatet ovan. Sen breddades rörelsen ytterligare, förfummades enligt många och förnygrades: den grep kring sej bland Lunds gymnasister. Robert är förstås med i den av unga dominerade allaktivitetsrörelsen och ockuperar tomma hus – olagligt förstås, men inte alls så våldsamt som senare husockupationer i Köpenhamn eller Linköping.

Allvarligast för de inblandade var försöket att bränna ner rättspsyket. Robert fick tio månader.

Ett anarkistiskt perspektiv

Roberts perspektiv på händelserna är, som nog har framgått, anarkistens. Anarkism brukar vara en personlig livshållning: bohemliv, *épater les bourgeois*, lite (åtminstone till en början) snälla droger, en tro på människans inneboende godhet. Det är också en teori, långt mindre utvecklad än marxismen men med lärofäder som Bakunin och Krapotkin och sentida teoretiker som Guy Debord och kanske Chomsky.

Robert lägger ut texten om anarkismens teorier och erfarenheter. Det kan bli lite tjockt men också det tillhör traditionen: personerna i en riktig Lundaroman ska brottas med de stora frågorna och debatterades försöka övertyga varandra.

Avhandlingsroman

Sommaren 1968 var så het att det uppstod trafikstörande solkurvor på järnvägsspåret Lund-Malmö, berättar författarjaget. Det gjorde det visst inte, 50-kilosräls på betongsyllar i makadambädd ligger still, men skönan visar att författaren kan sin *Bombi Bitt* och jag.

Men Jacobson har läst mer än så, och läsningen redovisas sorgfälligt i 121 fotnoter, som inte lästes upp för analytikern, får man förmoda. Han har läst de andra romanerna från Lund -68 och Kim Salomons *Det röda Lund* och en mängd annat. För den som var med då blir det hela en smula förnumstigt ibland, men det finns ju nya och okunnigare generationer som är nyfikna på studentuppsvinget, det finns det olika tecken på. Men fiktionen tunnas ut när den förklarande fotnoten talar om konstnären Jan Winter som uppenbarligen är identisk med den i brödtextern tidigare omtalade "Jan Sommar". (På Aten gick JW gemenligen under benämningen Sokrates.)

Fotnoterna är trots allt ett friskt grepp. Därtill har romanen likt avhandlingar en omfattande litteraturförteckning.

Jag började läsa *Dialog om frihet* med skepsis. Den försvann efterhand. Den är kanske ingen bra roman men en inte alls oäven Lundaroman. Rekommenderas alltså!

Gunnar Sandin

I arkivet hittade vi en expressiv teckning som Staffan Jacobson gjorde för VB en gång. Vi har glömt sammanhanget.

VECKOBLADET Svarbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumerationsavgiften 200:-/år insättes på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Gunnar StenSSon. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet, Svarbrödersg. 3. måndagar efter kl 19. Tel 046-13 82 13, e-post se redaktionsrutan nedan. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, el. använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning.
Vid definitiv adress-
ändring sänds tidningen
i retur till Veckobladet.

Fria Veckobladet

Jag menar att VB är oumbärlig, framför allt i Lund men inte bara där. Dess frihet, spontanitet och typografiska enkelhet utgör en omistlig förutsättning för vårt politiska liv. Det som skiljer VB från många andra vänsterpublikationer (Flamman, Menander, Röda EU-fakta, Vänsterpress m.fl.) är dess relativa oförutsägbarhet. VB tar inte bara upp de frågor som enligt majoriteten står på dagordningen. VB kännetecknas inte av att varje artikel ger det enda korrekta svaret på det behandlade problemet. I VB finns rum för oväntade frågor och avvikande svar.

Kolla t.ex. Leo Mularinis sätt att skriva i artikeln om skoldemokrati i VB 34/01. Han skiljer sig från många andra skribenter genom att skriva i jagform och uttrycka tvekan, kort sagt, han tänker *medan* han skriver i stället för att formulera en förutbestämd ståndpunkt. Artikeln inleds med klagan över förspild tid i Pohemsskolans elevrådsstyrelse, där han mest får ägna sig åt att sälja fotokataloger, rosor och hattar. Konsekvensen blir avhoppet från elevrådet och bildandet av en jämställdhetsgrupp. Sen kommer eftertanken: Jag tror att mitt val är felaktigt. Det är främst i elevrådet jag borde aktivera mig. Det är där reformer skulle kunna klubbas igenom.

Utvikning: jätteskolan Polhem har nu delats i fem rektorsområden. Där ska bli fem elevråd, ett per rektorsområde. Då behövs någon sorts elevmakt även på skolchefsnivån. Det blir stora utmaningar för Leo och andra i elevrådet.

VB behöver fler artiklar som Leos. Också i VB är nämligen många artiklar förutsägbara. De bekräftar vedertagna sanningar och beskrivs ofta som sakliga och konstruktiva. Eller ger de returinformation. Vi genomför en stor demonstration. Sedan beskriver VB hur stor och bra den var. Sedan läser demonstranterna om sina insatser. Det är svårt att vara självständig. Exempel överflödiga.

Demokratisk offentlighet

Vi behöver en tidning som är en del av det offentliga samtalet. Hur liten den är när den ut. Ett valår som detta är all kommunikation med medborgarna omkring oss livsnödvändig. Vi ska möta dem i alla tänkbara sammanhang, inte

för att trumfa på dem våra lösningar utan för att visa att vi förstår deras problem och tar dem på allvar.

Vi behöver en tidning som tar upp tankar, strömningar och konflikter inom partiet, en tidning som publicerar fristående och orädda skribenter, en tidning som över-skrider gränser. Det är viktigt, men räcker inte, att kritisera åsiktsmonopolister som Per T. Ohlsson. Också ståndpunkter och makt-havare i vår egen rörelse måste granskas. Trots sin litenhet måste VB ge sina skribenter utrymme, kanske genom att dela upp deras argumentation i ett par nummer. Den måste komma ut ofta. En gång i veckan är minimum.

Demokrati är offentlighet. Över-läggningar och beslut ska genom-föras offentligt. Alla ska ha insyn i argument och bevekelsegrunder. Slutna celler och beslutshierarkier måste bekämpas för att inte partiet ska atrofi. VB är ett forum som vår offentlighet behöver. Den som publicerar något tar ansvar för sin artikel, tvingas att agera konsekvent eller låta sig övertygas om han har tagit fel. Det som en gång offentliggjorts fortsätter att vara offentligt för all framtid. På det offentliga bygger historien och samhällsanalysen.

Inte bara Lund

VB är hittills mest en lundapubli-kation. Men behovet att uttrycka åsikter och kritik finns på fler håll. Vi borde uppmuntra människor på andra orter som Helsingborg, Hässleholm m.fl. att skicka inlägg. Det skulle öka intresset för tidning-en och ge den större spridning.

Jag är övertygad om att vi har resurser att fortsätta projektet VB och till och med förbättra det. Ett problem har – särskilt den senaste tiden – varit redaktörsrollen. Man har fått intrycket att en och samma person ska sköta den rent tekniska produktionen, hålla kontakten med skribenterna, själv skriva och dess-utom prägla tidningen. Den bör dock framför allt få sin prägel av skribenterna. Sådant material som kommer in, sådan blir VB! Och det rör sig ju om skilda funktioner!

Visst finns det personer som var tredje eller fjärde vecka rent mate-riellt skulle kunna fylla funktionen att sköta maskinen och producera textmassan VB. Andra har den en-tusiasm och idérikedom som gör det möjligt för dem att tänka ut teman och ringa upp personer som kan medverka. Det kan de sitta hemma och göra, även om de finner det svårt att få tid till att själva skriva. Den funktionen överlämnar de åt skribenterna, som skriver lidelsefullt men kan vare sig kan tala på möten eller sköta en dator.

Många skulle säkert finna det engagerande att ingå i sådana tre-mannakollektiv. Och så finns för-stås ännu de skrivande redaktör-erna som vill ha hand om alltihop.

Som en sorts antiklimax kom-mer den självklara rent praktiska nytta vi har av en publikation som kommer ut varje vecka och ger oss tät kontakt med våra medlemmar och möjlighet att kalla till möten och demonstrationer m.m. I syn-nerhet under ett valår.

Gunnar StenSSon

"Bästa v-kongressen hittills"

Svar till Karin Svensson Smith

Karin Svensson Smith blir intervjuad i förra VB och första frågan vi vill ställa är: Var vi på samma kongress?

När vi läser intervjun vidare så inser vi att Svensson Smith inte tyckte om vår insats. Vi är alltså unga kvinnor som inte har varit med i partiet länge och som enligt Svensson Smith inte kan fatta egna politiska beslut utan att delegationsledningen skötte allt tänk-ande åt oss. Detta känns djupt kränk-ande för oss eftersom vi inte upplevde det så. På våra ombudsmöten som vi hade innan kongressen hade vi livliga diskussioner och som förstagångs-ombud kändes det skönt att vi gick igenom handlingarna gemensamt. Där fattade vi också beslut om att på våra delegationsmöten under kongressen skulle bara ombuden ha yttranderätt, motiveringen är klar och tydlig. Allt handlar om att det är korta intensiva möten där mycket ska avhandlas, och till stor del hänsyn till oss nya ombud för att vi skulle våga yttra oss, så att ingen heldagspolitik skulle komma och ta över våra möten. För oss kändes det bra att vi kunde tillfråga någon om vi behövde och vi som valda ombud från Skånedistriktet kände oss trygga med detta beslut.

Svensson Smith säger också att vi från Skåne var en homogen grupp. Vi ser oss själva som en grupp kamrater med väldigt skilda erfarenheter. Vår delegation innehöll män, kvinnor, unga, gamla, invandrare, svenskfödda, heterosexuella, homosexuella, akade-miker, arbetare m.fl. Vi vet inte hur många andra delegationer som kunde stoltsera med denna bredd och kompetens. Samtidigt vill vi ta tillfället i akt att ge en stor eloge till vår delegationsledare Linda Svensson som tog hand om oss och hjälpte oss med allt mellan himmel och jord. Det känns konstigt att du, Svensson Smith, kan säga att bara för att vi är unga och nya så styrs vi av en järnhand. Det känns verkligen fint att vi alla är med i ett feministiskt parti när inte ens du kan tro på och ge unga kvinnor ett stöd.

Vidare menar Svensson Smith att vi från Skåne inte var framgångsrika och att hon från många håll fick höra många förundrade och bekymrade kommentarer. Själva fick vi mycket beröm för vår delegation. Kamrater från olika delar av Sverige kom fram och sa att de var imponerade av Skånes bredd, att vi täckte in allt från antirasism och fack-liga frågor till sexuellt likabehandling.

Skånedlegationen var flitig i talar-stolen. Vi vann kanske inte alla frågor

som av olika anledningar var högt prioriterade i vår grupp, men vi visade att vi fanns, att vi hade åsikter och att vi trodde på uppdrag rättvisa. Hur framgångsrika vi var kan man avläsa i ändringar av valplattformen när det gäller frågor vi drivit. Antirasism, inte-gration, sexuellt likabehandling, fack-liga frågor etc. fick vi in i valplattformen, och det som är så glädjande är att det för det mesta var Skånes yrkanden som kongressen bestämt sig för.

Vi kände oss stolta över vår insats på kongressen fast efter Svensson Smiths utspel börjar man undra om vi verkligen är ett demokratiskt öppet parti. Det känns som om Svensson Smith vill hindra oss att framföra våra åsikter genom att förlöjliga oss och berätta att vi inte har några egna åsikter.

Sist men inte minst vill vi tacka hela delegation Skåne för bra kamratskap och en trevlig upplevelse på vår första kongress.

Ruzica Vukadin
Rebecca Lernesjö
Johanna Carlsson

Ett välsamlat vänsterparti
Forts. fr. sid. 2.

arkala samhälle, vilken betydelse frågan om etnicitet har i detta sammanhang och vilka konsekvenser allt detta får för vänsterns strategi.

Vi kan ha gott hopp om att denna programdiskussion får till resultat ett ideologiskt än tydligare partiprogram och parti. När detta uppnåts blir det lättare att sätta in frågor i rätt tidsperspektiv. När medlemmarna känner att de tydligt vet vart partiet strävar långsiktigt, blir det också lättare att få gehör för en tydligt realistisk linje i dags-politiken även i kongressuttalanden.

Olof Norborge

KOMMUNALPOLITIKEN (v)
viljar må. 28.1 p.g.a. Nitas fest.
RÖDA KAPELLET. Sö. 27.1 kl. 18.45 rep. med Joakim. Vi fortsätter med tonsättningar och arrangemang av Håkan Carlsson: 257, 290, 296, 297, 298a-c och 334, samt Joakims Eislerar-rangemang "Praeludium" (nr 397). Årsmötet den 10.2 börjar kl. 18. Gunnar kan informera om tagresor till Bulgarien.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Sten Henriksson och Gunnar Sandin. Nästa redaktör Rune Liljekvist.

Manus sänds per post till: Veckobla-det, Svarbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! (rtf-format)
Telefon till redaktörerna:
Rune Liljekvist 046-211 50 69
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.